Verschijnt tweemaandelijks

TER HERDENKING DR.IR. TH. GROOTHOFF
1887–1969

Dr.ir. Christiaan Theodoor Groothoff,
geboren 5 juli 1887 te Mangkar op Billiton,
overleden 29 juni 1969 te Valkenburg.

Diploma Mijningenieur Delft 1910 (met lof).
Dr. Technische Wetenschappen Delft 1916.

1910-1916	Ingenieur bij de Billiton Maatschappij.
1919-1953	Staatsmijnen.
1922	Bedrijfsingenieur Staatsmijn Hendrik.
1924	Hoofdbedrijfsingenieur Algemene Dienst.
1937	Directeur van de Staatsmijnen.
1945-1948	Beheerder van de Nederlandse Steenkolenmijnen
1947-1953	President-Directeur van de Staatsmijnen.

Grootofficier in de orde van Oranje-Nassau en vele andere onderscheidingen.

Ruim zestien jaar nadat hij de leiding van de Staatsmijnen aan zijn opvolger overdroeg, stierf Groothoff.

Hij, op wiens schouders jarenlang een uiterst zware taak gerust had, trok zich terug in een zo volledige afzondering als waartoe slechts een waar filosoof zoals hij in staat was.

Zwaar was de taak geweest en groot de offers, die hij hiervoor moest brengen. In het bijzonder de lange maanden van cellulaire opsluiting in de oorlog waren voor een steeds intensief denkend mens een harde belevenis.

Doch groot ook was de waardering die hij mocht ontvangen. Hiervan getuigen de hoge onderscheidingen en de volgende bloemlezing uit de vele woorden, bij zijn afscheid uitgesproken:

Professor J. Zijlstra, Minister van Economische Zaken:

'Het is met name aan Uw wijs beleid te danken geweest, dat de arbeidsvrede, dit hoge goed in het mijnbedrijf, in de moeilijke jaren na de Duitse bezetting kon worden gehandhaafd. Alleen reeds om deze reden hebt U de dank van ons gehele land verdiend.'

H.H. Wemmers, zijn opvolger als President-Directeur van de Staatsmijnen:

'U zelf hebt veelvuldig gezegd, dat de vaardigheid om te werken onvoldoende is wanneer de bereidheid om te werken ontbreekt'. Die bereidheid om te werken betekent, dat de mens in het bedrijf niet alleen voor zijn arbeid een redelijk loon en een goede sociale verzorging ontvangt, maar dat hij ook de kans krijgt zijn individuele persoonlijkheid te ontwikkelen. Als een gulden draad loopt deze gedachtengang door Uw werk bij de Staatsmijnen.'

Ir. C.H. Edixhoven, Woordvoerder van de Particuliere Mijnen in Limburg:

'De wijsheid, waarvan geschreven staat dat het een geest is vol mensenliefde, die hem rijk maakte bij zijn moeitevol werk, en die hem overvloedige vruchten

schonk van zijn arbeid.'

Maar zij, die de steenkolenmijnbouw werkelijk hebben meebeleefd, weten dat hem een nog veel grotere onderscheiding en eerbetoon te beurt is gevallen:

In maart 1945 werd door het Ministry of Fuel and Power een rapport gepubliseerd, samengesteld door een commissie van de hoogste mijnbouwkundige leiders van de Britse steenkolenmijnbouw, de oudste en toenmaals na de USA de grootste steenkolenproducent ter wereld, het zgn. Reid report. De commissie had tot taak voorstellen te doen om de Britse steenkolenmijnbouw fundamenteel op moderne basis te stellen.

In dit rapport werd de Nederlandse steenkolenmijnbouw met zijn wetenschappelijke bedrijfsvoering, zijn grote concentratie, zijn opleidingssysteem, zijn stafwerk, planning en speurwerk, boven alle andere kolendistricten in West-Europa als lichtend voorbeeld gesteld.

Groothoff, in zijn nooit verzwakkende strijd tegen datgene wat hij de 'zwaartekracht' noemde, nl. de strijd tegen verouderde en zich in veroudering bevindende werkwijzen en opvattingen, was de initiatiefnemer, inspirator en leider van al datgene dat zo lovend werd genoemd.

Dat de zeer vakkundige leiders van de Britse steenkolenmijnbouw de jonge en in volume niet te vergelijken Nederlandse mijnbouw zo als voorbeeld stelden, was dus voor Groothoff een eer zoals zelden een ingenieur en leider van een bedrijf te beurt was gevallen.

Hij bekleedde naast zijn functie bij de Staatsmijnen tal van andere functies, zo was hij voorzitter van de Geologische Stichting, lid van de Raad van Bestuur van het Koninklijk Instituut van Ingenieurs, bestuurslid van de Stichting Eindhovens Hogeschoolfonds en lid van de Raad van Commissarissen der N.V. Nederlandse Spoorwegen. Zijn verdiensten werden laatstelijk in 1952 officieel erkend door zijn bevordering tot Grootofficier in de Orde van Oranje-Nassau en door zijn benoeming tot erelid van het Koninklijk Instituut van Ingenieurs, van The Institution of Mining Engineers, van het Koninklijk Nederlands Geologisch Mijnbouwkundig Genootschap en van de Nederlandsche Maatschappij voor Nijverheid en Handel.

G.J. de Vooys.